316.XI.125.

E a 4.

Lasten lukemisto,

eli

Pieniä kehoittawia kertomuksia

Suomen lapsille.

Herran pelko on wiisauden alku.
Ps. 111: 10.

3:s wihko.

Luth. Ewank.-Yhtiön kustantama.

Kasten luhtumisto,

eli

Yleensä tehdyttöjen syntymistä

Suomen kansalle.

Parasta pelto on tuttuuden ollut.
Vk. III: 10.

3:s uusi p.

Turku, Suomal.-Yhtiön kustannuksella.

Lasten lukemisto,

eli

Pieniä kehoittawia kertomuksia

Suomen Lapsille.

3:s wihko.

Luth. Ewank. Yhtiön kustantama.

Helsingissä,

Hufwudstadsblad'in kirjapainossa, 1876.

1. Sambo ja hänen raamattunsa.

Ne, jotka sydämestänsä rakastawat Jumalata, rakastawat myös raamattua. He rakastawat sitä, koska se on hänen sanansa ja koska se on se wiisahin, pyhin ja hyödyllisin kirja maailmassa. Kaikissa niissä maissa, joissa tuo kallis kirja on tunnettu, on se myös monelta suuressa arwossa pidetty. Sadottain kertomuksia woisi tuoda edes tämän todistukseksi, mutta me tahdomme nyt jutella waan yhden, ja se puhuu eräästä neekeri raukasta.

Tämän neekerin nimi oli Sambo. Hän oli orjana Jamaikan saarella. Ehkä hänen täytyi olla työssä warhain ja myöhään, eikä hänellä ollut niitä elämälle mukawia oloja, joita me nautimme, oli hän kuitenkin onnellinen mies. Syynä tähän oli, että hänellä oli hywä maallinen herra eli isäntä; mutta se, mikä teki hänen enimmän onnelliseksi oli, että hä-

nellä oli rakkaudesta rikas Herra ja ystäwä taiwaassa.

Sambon äiti oli kristitty neekeri-nainen. Yksi niitä harwoja kappaleita, joita hän woipi sanoa omaksensa täällä maailmassa, oli yksi osa uutta testamenttia. Mutta waikka waan yksi osa siitä, piti hän sen kuitenkin suuremmassa arwossa, kuin hopian ja kullan.

Sambo oli oppinut lukemaan ja kuin hänen äitinsä tuli wanhaksi ja piti kuoleman, kutsui hän hänen tykönsä ja waroitti häntä laiminlyömästä tuota „siunattua kirjaa" — jolla hän tarkoitti sitä osaa raamatusta, joka hänellä oli. Sambo ei unhoittanut hänen jäähywäis-sanojansa.

Kun työ iltasin oli loppunut, istui hän usein majansa owella, ja kun aurinko laski ja loistawat tulikärpäset lenteliwät mangopuitten wälissä käänteli hän niitä kuluneita lehtiä äitinsä uudessa testamentissä. Hän luki hywin witkaan, sillä hänen täytyi usein pysähtyä ja tawata niitä pitkiä sanoja ja wälisti kun hän tuli wärsyyn, jota hän ei ymmärtänyt, pisti hän sormensa kähärään tuk-

kaansa ja koki ajattelemalla saada selwäksi, mitä se wärsy woipi merkitä, tai myös rukoili hän Jumalata auttamaan hänen heikkoa ymmärrystänsä ja antamaan hänelle Pyhän Henkensä opettajaksi. Niin pitäisi meidänkin aina rukoileman Jumalata antamaan meille siunauksensa, kun hänen sanaansa tutkistelemme.

Monta lukua oppi Sambo ulkoa, tai niinkuin muuan pieni musta neekeri-poika sanoi: „hän pani kirjan päähänsä". Mutta se ei ollut waan itse tähtensä että hän oli niin harras oppimaan Jumalan sanan totuuksia, waan se tapahtui myös että hän woisi siitä puhua muitten neekerein kanssa, kuin he oliwat työssä sokuri tehtaissa tai kedolla.

Mutta raamatutkin kuluwat, ja niitten työtä tekewäin neekerien karkeat sormet tekiwät, että Sambon raamattu pian kyllä tykkänänsä kului, sillä se oli heidän alituinen seurakumppalinsa. Kannet lohkesiwat ja monet kerrat, kiinni niwottuna, ei kirja tahtonut kauemmin koossa pysyä. Lehti lehden perästä meni rikki, siwu siwun perästä hukkui — lyhyesti, se tuli

yhä ohemmaksi ja ohemmaksi, kunnes milt'ei yhtään mitään ollut jäljellä.

Aika kului ja Sambo tuli myös wanhaksi ja kuluneeksi. Silloin antoi hänen herransa hänelle wapauden, sekä antoi myös hänelle wähäsen majan asuaksensa. Tuo wanha mies oli nyt hartaampi, kuin milloinkaan puhumaan mustapintaisten maan-miestensä kanssa heidän sielunsa wapahduksesta. Hän kyllä muisti ne sanat, jotka herran oli lukenut siinä kuluneessa testamentissa, mutta nyt hän ei woinut näyttää kirjaa wakuuttaaksensa neekerejä siitä, että nämät sanat todella oliwat siellä, ja tämä teki, että he eiwät pitäneet lukua siitä, mitä hän sanoi. „Ah, se kyllä woipi olla totta kaikki tuo," huusiwat he, „mutta näytä se meille kirjasta — näytä se meille kirjasta!" Sambolla ei ollut yhtään kirjaa näyttää heille; mutta hän kuuli että suuri warasto uusia raamatuita oli tullut Kingstoniin, Jamaikan etewimpään kaupunkiin, ja että niitä myytiin sangen hywään hintaan, kuka hywänsä waan tahtoi ostaa niitä.

Sambon majasta Kingstoniin oli wiisikymmentä englannin (= $8^1/_2$ suomen) peninkulmaa — pitkä tie jalan astua wanhalle miehelle. Siihen tuli wielä lisäksi se, että päiwällä oli liian lämmin kulkea; ainoastansa warhain aamulla ja myöhään illalla oli hänen mahdollinen kulkea. Mutta edespäin käwi hän ja tuli wihdoin lähetys-saarnaajan huoneelle, jossa kirjat oliwat. Täällä näki hän ne kaikki riwissä — uusia raamatuita — aiwan täydellisiä. „O massa (herra)," huusi hän niin suuria, niin kauniita, niin hywiä!" „Niin ystäwäni," sanoi lähetys-saarnaaja, „se on hywin tosi ne owat todella kauniita ja hywiä." „Minä tahdon ostaa yhden", wastasi Sambo ja osottaen yhtä suurilla puustaweilla painettua kirjaa, joka juuri oli sopiwa hänen silmillensä, kysyi hän sen hintaa. „Puolitoista dollaria (noin 5 eli 6 riikin daleria)" oli wastaus. Neekerin kaswot muuttuiwat surulliksi. „Mikäs on?" kysyi lähetys-saarnaaja. „O, kallis massa", huusi Sambo, „tämä on kaikki mitä minulla

on", ottaen liivintaskustansa yhden dollarin ja näyttäen sitä.

Lähetys-saarnaaja sanoi hänelle silloin, että raamatut olivat suuria ja hywin sidotut ja että ne olivat paljon kalliimmat kuin mitä hän niistä pyysi, mutta neekeri taisi waan sanoa: „Massa, minun on mieleni hywin paha, mutta minulla ei ole enemmän kuin tämä."

„Mikä sinun nimes on ja mistä tulet?" kysyi lähetys-saarnaaja. Kuinka hän hämmästyi, kun hän kuuli, että hänen musta weljensä oli waeltanut niin pitkän matkan jalkasin tuossa kuumassa ilmanalassa, saadakseusa yhden raamatun. „Warmaankin woin minä luottaa siihen mieheen, joka woi käydä wiisikymmentä peninkulmaa tänne ja takasin saadakseusa Jumalan sanaa," ajatteli lähetys-saarnaaja. „No hywä," sanoi hän, sinä olet käynyt pitkän matkan, enkä minä tahdo antaa sinun palaita kotia ilman kirjatta. Tahdotkos luwata minulle että sinä, jos minä annan sinun sen saada, maksat sen puoli dollaria, niin pian kun sinä olet siihen tilaisuudessa? „O, kyllä massa,"

huusi Sambo, „sen tahdon minä, sen tahdon minä." Tuo pyhä kirja oli pian hänen kädessänsä ja iloisella sydämellä läksi hän kotiansa.

Kun hänelle rupesi matala majansa näkymään, oli se juuri siihen aikaan illasta, jolloin neekerit jättiwät työnsä. He pian näkiwät hänen ja huusiwat korkialla äänellä: „Sambo, hywää päiwää. Sambo. Iloitkaat, iloitkaat!" huusi Sambo, nostaen kirjan päänsä ylitse. He kokoontuiwat pian hänen ympärillensä ja sanoiwat: „Nyt Sambo, lue meille, lue meille!" Tuo wanha neekeri istui, niin wäsyksissä kuin hän oli, ja luki yhden luwun heidän kuunnellen seisoessansa hänen ympärillänsä.

Se oli kolmas luku Johannekſen ewankeliumista: **Niinkuin Moses ylensi kärmeen korwessa, niin myös Ihmisen Poika pitää ylettämän: että jokainen kuin uskoo hänen päällensä ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman. Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, että jokainen**

kuin uskoo hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta ijankaikkisen elämän saaman". „Hywin, hywin" huusiwat neekerit. **„Sillä ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan, tuomitsemaan maailmaa, mutta että maailma piti hänen kauttansa wapahdettaman."** Sangen hywin, sangen hywin", huusiwat taas kaikki sanan kuulijat.

Kun Sambo oli sen luwun lukenut, huusiwat he: „Jatka, jatka!" „En," wastasi Sambo, „en jatka; kirja ei wielä ole maksettu." Sano minulle ensin kuinka paljon sinä tahdot siihen antaa, Jakki? kuinka paljon sinä, Tommi? Kuinka paljon sinä, Mary? „Kun he huomasiwat, että eiwät he woineet saada enemmän kuulla, rupesiwat he kokoomaan muutamia wähäisiä hopiarahoja, kunnes he oliwat saaneet kokoon puoli dollaria, niin että Sambon raamattu woi tulla täydellisesti maksetuksi.

Muutamain päiwäin lewon jälkeen läksi Sambo taas Kingstoniin ja jätti rahat lähetys-saarnaajalle; ja tästä ajasta oli

hänellä se ilo, että hänellä oli täydellinen kappale Jumalan pyhää kirjaa, lohdutuksenansa elämänsä wiimeisinä päiwinä. Nyt saattoi hän myös lukea totuuden ja rakkauden sanoja poloisille neekeri-ystäwillensä.

Te olette nyt kuulleet, kalliit nuoret ystäwäni, kuinka tuo köyhä Sambo kulki yhteenlaskettua kaksi sataa englannin (yli 30 suomen) peninkulmaa, hankkiaksensa itsellensä oman raamatun. Mitä te tästä sanotte, te, jotka kukatiesi olette saaneet raamatun tuotuna kotiinne ja se on ollut teillä käsissänne warhaimmasta lapsuudesta? O, rukoilkaat Pyhän Hengen apua, että te tuosta kalliista kirjasta tulisitte „opetetuiksi autuuteen uskon kautta Jesuksen Kristuksen päälle." Saatettakoon te sen walkeuden kautta pimeyden ja synnin waltakunnasta uskoon teidän Wapahtajanne päälle ja johdattakoon se sitten yhä teitä kaikilla teidän teillänne, kunnes saatte käydä sisälle, taiwaan iloon ja autuuteen!

Idästä ja länteen asti,
Etelästä pohjolaan
Auta, Jesus, armiaasti,

Sanas ſelwä ſaarnataan,
Niinkuin itſe ſääſit ſen
Autuudekſi kaikkien!

Auta, pimeyden walta
Wiimeinkin jo waipuiſi,
Että kanſat kaikkialta,
Kaikki kielet taipuiſi
Sua, Herra, kiittämään,
Nimeäs ylistämään!

---

2. Tokkohan Jeſus minua ottaa wastaan?

Minä rakastan ſunnuntaikoulua. Se iloittaa minun ſydämeni, että näen wähäiſiä poikia ja tyttöjä tiellä ſiihen huoneeſen, joſſa he ſaawat kuulla puhuttawan Jeſukſesta ja hänen rakkaudestanſa kyntiſiin.

Minä olen nyt wanha mies; pääni on harmaantunut, woimani on ſortunut

ja kiduttawa yskä waiwaa minua usein; mutta minä kuitenkin ihastun joka kerta, kuin minä astun siſälle ſunnuntai-kouluun. Se muistuttaa minua siitä ajasta, jolloin minulla itſelläni oli ſunnuntaikoululasten luokka, jossa lapſet hymyhuulin ja läkſynsä hywin lukeneina kohtaſiwat minun joka ſunnuntaina. Mikä kallis etu, että Herran omana päiwänä saa toinen toiſensa kanssa lukea hänen pyhää ſanaansa, rukouksessa awukſi huutaa hänen nimeänsä ja weiſata hänen kiitostansa!

Suloiſet muistot tunkeutuwat minuun, kun minä luokkakirjassani näen entisten ſunnuntaikoululasteni nimet. Mutta nämät rakkaat lapſet owat nyt kaikki hajoitetut, muutamat wieraiſin maihin; muutamat opettawat nyt toiſille niitä taiwaallisia totuuksia, joita muinen itſe saiwat opetella, toiſet taas ſeiſowat jo karitſan istuimen edessä taiwaassa ja ottawat osaa siihen autuaalliſeen weiſuun „hänestä", joka on meitä rakastanut ja pesnyt meidät synneistämme omassa weressään, ja on tehnyt meitä kuninkaiksi ja papeiksi Jumalan, hänen Iſänsä edessä. Hänelle

olkoon kunnia ja woima ijankaikkisesta ijankaikkiseen!"

Minä tahdon tässä kertoa muutamasta pienestä sen heikon lauman karitsasta, eräästä lapsesta, joka sywällä sielun lewottomuudella tuli opettajansa luo, häneltä saamaan wisseyttä siihen, tahtooko Jesus hänenkin pelastaa. Minun ei tarwitse sanoa hänen nimeänsä, ei se ole täällä maan päällä tunnettu, mutta se on kirjoitettu „Karitsan elämänkirjaan." Hän oli noin kahdentoista wuotias ja hywin tuttu koulussa hywän käytöksensä ja sen selkeyden tähden, millä hän läksynsä aina luki. Se on hyödytöintä, nuori ystäwä, että, niinkuin papukaija, ainoastaan matkit wissiä sanoja ja raamatun lauseita ulkoa; sinun pitää oppia ymmärtämään niiden sisällinen ymmärrys, jos sinä tahdot jotain todenperäistä hyötyä siitä mitäs luet.

Äsken mainittu pieni tyttö meni muutamana päiwänä sen wanhan opettajan kotiin. Hän toiwoi saawansa puhua hänen kanssaan, jos hän ei häntä tapaisi estettynä jollain erityisillä toimilla. Hän

oli warma ſiitä, että hän hänelle puhuiſi muutamia ystäwälliſiä ſanoja ja kokiſi lohduttaa häntä ſiinä tuskaſſa, joka hänen ſydäntänſä waiwaſi.

„Minä tulen teidän tykönne, rakas opettaja", lauſui hän nöyräſti, „ſanoakſeni teille, että minä tunnen itſeni ſuuresti murheelliſekſi ſynteini tähden. Ne lepäämät niinkuin raskas kuorma minun ſydämelläni. Tahdotteko olla hywä ja ſanoa minulle, kuinka minä rauhan löytäiſin".

„Oletkos ſynnin aina tuntenut kuormakſi?" kyſyi opettaja.

„Ah en," wastaſi pieni tyttö huo'aten.

„Joko ſitte kau'ankin on kuin ſinä aloit tuntea lewottomuuden ſynteis ylitſe?" jatkoi wanhus ystäwälliſesti.

„Muutamia wiikkoja ſitten."

„Woitko nyt ſelwästi nähdä, mitä ſynti on?"

„Se on tottelemattomuus Jumalaa kohtaan; — eikös niin ole?" liſäſi hän.

„Jos et ſinä oliskaan tehnyt mitään ſyntiſtä tekoa, tuntiſitko ſinä kuitenkin itſes ſyntiſekſi Jumalan edeſſä?"

„Oi, niin", huokasi hän, „minulla on niin saastainen, syntinen sydän."

„Tiedätkös myös, mikä on synnin palkka?"

„Tiedän, se on ijankaikkinen kuolema."

„Tekisikö Jumala oikein, jos hän sinua rankaisisi synteis tähden?" kysyi opettaja wielä.

„Niin, wissisti tekisi hän oikein."

„No, mutta onko sinulla minkäänlaista toiwoa wälttääksesi tätä Jumalan wanhurskasta tuomiota, jonka sinä synteis tähden olet wetänyt päälles?"

„Minä tuskin tohdin sanoa, että minulla on sitä?"

„Eikö mitään toiwoa ole sinulla löytää kuitenkin armoa?"

„Minulla on sydämeni pohjassa juurikuin salainen, mutta heikko toiwo siitä?"

„Mihinkä perustat sinä siis tämän toiwon?"

„Herraan Jesukseen Kristukseen."

„Minkätähden sinä kiinnität toiwosi häneen?"

„Koska Jesus ristissä kuoli minun syntein tähden.“

„Uskotkos, että hän tahtoo sinun pelastaa?“

„Hänellä on kaikki woima taiwaassa ja maan päällä.“

„Hän on sekä Jumala että ihminen, minä uskon että hänellä on woima wapahtaa minut. Hän on sanonutkin, että meidän tulee turwata hänehen.“

„Jos minä tarjoutuisin menemään kuolemaan sinun edestäs, ehk'en minä sentähden sinua woisi wapahtaa, eikö se olisi suuri rakkauden osoitus, wai mitäs luulet?“

„Niin, kyllä se olisi tawattoman suuri rakkauden osoitus.“

„Eikö se myös herättäisi jotain wastarakkautta sinussakin?“

„Minä olen wissi että se niin tekisi.“

„No niin, rakastatkos siis Herraa Jesusta, joka niin rakasti sinua, että hän antoi henkensä sinun edestäs?“

„Minä luulen että minä nyt sen te'en, ehken ole sitä aina tehnyt.“

„Minkätähden luulet ſinä häntä nyt rakastawas?"

„Koska minä löydän iloni ſiinä, että ſaan ajatella häntä, minä rukoilen uſein häntä. Minä tahtoiſin mielelläni antaa hänelle koko ſydämeni ja tulla hänen opetuslapſekſeen."

„Uskotkos, ettäs olet kokonaan itſes antanut hänelle?"

„Jos en minä ſitä ole tehnyt, on minun alituinen haluni ſe tehdä."

Opettaja waikeni. Tyttö katſoi häntä ſilloin wakaasti ſilmiin ja ſanoi: „Tokkohan Jeſus ottaa minua wastaan?"

Opettaja puhui monta rakkauden ja lohdutuksen ſanaa, ilahuttaakſeen tuota tyttö parkaa, joka palaſi kotia onnelliſena ja iloiſena ſiinä ajatuksessa, että Herra Jeſus todelliſesti oli ottanut hänen lapſekſeen ja että hän nyt oli pieni karitſa hänen laumasſaan.

Rakas nuori lukija, älä unohda, että Jeſus wielä ſanoo: **Minä rakastan niitä, jotka minua rakastawat, ja jotka minua warhain etſiwät he löytäwät minun.** Waikka hänen kirkastettu ruu-

miinsa on taiwaassa on hän kuitenkin Pyhän Henkensä kanssa sinun luonasi. Hän woi wielä nähdä ja kuulla ja auttaa sinua. Sydämessäs ja mielessäs mahdat sinä sentähden yhtä lujasti uskoa häneen ja tulla hänen tykönsä, kuin jos hän seisoisi sinua hywin läsnä ja sinä woisit nähdä hänen. Sinun **tarwitsee** tulla hänen tykönsä, sillä sinä olet wiheliäinen syntinen, joka paitsi häntä, niinkuin laiwa paitsi ankkuria, hukkusi. Hän on tullut etsimään ja wapahtamaan sitä kuin kadonnut oli. Hän on wielä se hywä paimen, joka kutsuu lampaat sydämellensä ja kantaa heidät helmassaan. Hän kehoittaa heitä uskossa ja rukouksessa tulemaan hänen tykönsä, pakenemaan synnin ja himojen liukkaita teitä ja walitsemaan hänen Wapahtajaksi ja johdattajaksi elämän tiellä. Oi niin, se on suloinen sanoma wanhalle ja nuorelle: **Jesuksella on woima wapahtaa syntisiä!**

Saakoon Jumalan Pyhä Henki opettaa kaikkia niitä, jotka lukewat nämät riwit, rukoilemaan sydämestänsä: Herra, wapahda **minua** — wapahda minua **nyt.**

„Jos he niin sydämestään rukoilewat; tulewat he kuultuiksi ja wihdoin saawat ijankaikkisen taiwaallisen woiton kruunun, jonka Jesus kalliilla ansiollaan on hankkinut ja woittanut syntisille, ja jota he sitte kantawat ijankaikkisessa kunniassa ja ilossa.

Ole wissi siitä, että jos sinä todenteolla etsit Jesusta, on hän sinun wastaan ottawa.

Etsi Herraa joka hetki
Oikein sydämestäs ratki!
Hän päiwän pitkän kutsunut,
Niin ääntänsä siis kuule nyt!

---

3. Uusi wuosi.

„Hywää uutta wuotta!“ huusi Jaakko Tuomaalle, kun nämät molemmat kumppanit kohtasiwat toinen toistansa tiellä Sunnuntai-kouluun. „Sitä samaa toiwotan sinullekin, wastasi Tuomas, jol-

loin molemmat koulukumppanit toinen toistansa ystäwällisesti kättä puristiwat. Heidän nyt yhdessä käydessänsä, puhuiwat he kauniista joulu-lahjoistansa ja iloisesta uudenwuoden-juhlasta. Heidän sydämmensä oliwat täynänsä iloista kiitollisuutta, joka näkyi heidän kaswoistansa. Sen jälkeen puhuiwat poiat tehtäwistänsä wiikolla palkinnon saamista warten; heidän piti, näet sen, walita sopiwia raamatunlauseita uudeksi wuodeksi.

„Onko sinulla monta tekstiä?“ kysyi Jaakko.

„En tainnut monta tawoittaa“, wastasi Tuomas.

„Se oli warsin waikea tehtäwä.“ Heidän näin puhuessa, meniwät he katua eteenpäin kouluun. Heidän opettajansa, herra Frey, oli jo siellä heidän edellänsä. Wähän sen jälkeen huusi hän luokan kokoon, ja nyt piti sitte jokaisen heistä lukeman tekstinsä.

Kaikki poiat awasiwat raamatunsa ja muutamat wanhemmista, jotka osasiwat kirjoittaa, ottiwat esiin lewittäen pitkät

paperi-liput, joihin oliwat kirjoittaneet walitut tekstinsä.

Jaakko alkoi lukemaan 1:stä Mosekſenkirjasta 47 luwun 9 wärsyä: Wähä ja paha on minun elämäni aika."

Opettaja. „Oikein! Wanha Jakob oli sadan kolmenkymmenen wuoden wanha, kun hän tämän sanoi. Katsoessansa takaisin pitkään elämäänsä, oli se hänen mielestänsä ollut lyhyt. Wuoden alussa tulisi meidän kaikkein katsahtaa kulumeeseen elämäämme.

Tuomas. Pſ. 90 w. 12: „Opeta meitä ajattelemaan, että meidän pitää kuoleman, että me ymmärtäwäisiksi tulisimme."

Opettaja. „Se on ihana rukous meille kaikille, kun rakas Jumala antaa meille waan yhden päiwän eräsänsä, niin saatamme kyllä kuolla tänäkin päiwänä."

Juhana. 1 Kor. 7: 29: „Aika on lyhyt."

Opettaja. „Kirjoittakoon Herra tämän totuuden teidän sydämmihinne.

Wilhelm. „Älä kerskaa huomisesta

päiwästä, ſillä et tiedä, mitä ſinulle tätänäpänä tapahtua woi.“

Opettaja. Emme konſaan taida wuottamme alkaa paremmilla ajatukſilla kuin näillä. Kakſi koulukumppaneistanne owat kuluneen wuoden alla kuolleet ja he alkoiwat ſen yhtä hywällä terwydellä kuin joku teistä.“

Muut koululapſet lukiwat ſen jälkeen tekſtinſä ja ſe on ſangen iloista ſaada ſanoa heidän tehneen ſen oikein taitawasti ja hywästi. Jokaiſen luettua raamatun-wärſynſä, puhui herra Frey heille ſeuraawan: „Te näette raamatusta kuinka heikkoja me olemme, emmekä tiedä kuinak pian meidän kuoleman pitää; jokaiſen pitäiſi ſentähden itſeltänſä kyſymän: „Olenko walmis kuolemaan?“ Ainoastaan ne, jotka owat walmiit kuolemaan, woiwat pyhästi elää. Minä pelkään monen teistä ajattelewan, ettei hänen pidä pian kuoleman. Se on ſurkea erehdys, joka on wienyt tuhanſittain nuoria ihmiſiä ſuurimpaan hätään ja kurjuuteen. Saakoon nyt Jumala teitä opettaa wiiſaikſi tulemaan! Jeſus on walmis teitä wastaan-

ottamaan, ſillä Hän ſanoo: „joka minun tyköni tulee, ſitä en minä heitä ulos.“ Mikä onnellinen päiwä eikö tämä wuoden enſimmäinen ſunnuntai minulle oliſi, jos nyt tuliſin wakuutetuksi ſiitä, että te, rakkaat poikani, tänäpänä tahtoiſitte taipuuntua ſydämmestänne uskomaan Kristuksen päälle ja niin tawoin taitaiſitte ruweta uutta ja pyhää elämää. „Oi opettakoon pyhä Henki teitä tuntemaan Kristusta ja wietettäköön tämä ja jokainen tulewa elämänne wuoſi Jumalan palwelemiſessa hänen nimenſä kunniaksi!“

---

4. Kuinka taidamme ſitä rakastaa, jota emme ole nähneet?

Korkea-arwoinen Kilpini lauſui kerran pojastanſa tämän: Oma rakas poikaiſeni, noin kuuden wuoden ijäſſä, ſanoi kerran minulle: „ſanokaas Iſä minulle, kuinka ſaamme niitä rakastetuiksi,

joita emme ole koskaan nähneet"? Kysy itseltäs, sanoin minä; „kuka antoi sinulle tuon kauniin lakkisi"? — „Iso-isäni minulle sen antoi", oli wastaus. Noh, „rakastatkos sitten häntä?" — „Rakastan". Mutta „oletko koskaan häntä nähnyt?" — „En ole." — Ja yhtähywin rakastat sinä häntä! „Kuinka taidat häntä rakastaa, kosk'et ole häntä nähnyt?" Sillä „hän on ollut hywä minua kohtaan"; ja „minä olen myös kuullut isäni juttelewan paljon hywää hänestä." — Uskotkos myös sen, kuin minä olen hänestä sinulle jutellut"? — „Uskon kyllä; ja jos en uskoisi sitä, niin en minä häntä sitte rakastaisikaan." — Niinmuodoin „rakastat sinä häntä uskon kautta?" — Niin rakastankin." — Noh, nyt sinä myös ymmärrät, kuinka me häntä rakastamme, jota emme ole nähneet; ja waikka emme nytkään näe häntä, niin me kuitenkin uskomme, ja siis iloitsemme sanomattomalla ilolla. Mutta minkäkautta? Uskon kautta, juuri yksinkertaisen uskon kautta; sillä me uskomme wahwasti kaikki ne suloiset lauseet, kaikki ne jalot, korkeat

asiat, joita Paawali, Pietari, Johannes taikka Matheus, Esaias taikka Mooses sanowat Herrastamme Jesuksesta Kristuksesta; ja sitte emme myös muuta taida, kuin rakastaa häntä. — Kuuleppas, rakas lapseni! jos et sinä rakasta Wapahtajaas, niin et myöskään oikein usko Hänen päällensä; ja **joka ei usko, hän on jo tuomittu.** Mutta jos tahdot oikein Häntä rakastaa, niin tulee sinun ensin peljätä Häntä; ja jos Häntä pelkäät, niin etsi armoa ja anteeksi saamista, ja usko, että Jumala, Wapahtajan ansion tähden, antaa syntis sinulle anteeksi, ja myös rakastaa sinua; sitten tulet wasta, tämän uskon kautta, armoitetuksi, iloiseksi ja onnelliseksi, ja sitten rakastat sinä Häntä. Tällä tawalla saamme uuden sydämen, jota ennen emme oikein taida Jumalaa rakastaa. Mutta saada uuden sydämen, olla Jumalan lapsena ja rakastaa Jumalaa on suurin ilo ja onni maan päällä.

5. Ruusu.

Emilia ja hänen molemmat ystäwänsä Sofia ja Johanna käwelivät eräänä päiwänä puutarhassa, jolloin he hetkeksi seisahtuivat ruusupensaan luona, jonka kukat ja nuput niin ihanasti aamu-kasteesta kiilsivät. „Mikä kaunis ruusupensas tuo on," sanoi Emilia. „Jos taitawimmatkin ihmiset koettaisivat tehdä sellaisia nuppuja tai maalata sellaisia kukkia, kuin nuo owat, niin ei kuitenkaan kaikki heidän oppinsa ja taitonsa riittäisi. Ah, kuinka eikö meidän pitäisi rakastaman hywää Jumalaa, joka kaunistaa maatamme niin kauniilla, niin hywänhajullisilla kukilla!"

„Niin", wastasi Sofia, „ja waikka maa on kirottu ihmisen synnin tähden, niin näyttäwätpä nämät kukat ja hedelmät kiroukseen olewan armolla sekoitetun. Muistatko, Johanna, kaunista wärsyä, jonkas äskettäin ruususta opit?"

Johanna. „Tämäkö: Kuinka kaunis ruusu on! Oi, mikä kukka ihana!" Nähdessäni pienen lapsen ruumis-arkussaan,

olen aina ajatellut: „se on kuihtunut kukan nuppu."

Emilia. „Niin se on, Johanna. Kerran oli se pieni lapsi terve ja kukoistava kuin ruusu, mutta nyt se on istutettu parempaan ja ihanampaan puutarhaan tuolla ylhäällä, sillä Jesus sanoo, „senkaltaisten on taiwaan waltakunta." Muistatko Sofia, jos jotakin raamatussa ruususta seisoo?"

Sofia. Muistan, kerran kirjoitin isälleni luettelon kaikista nimistä kun raamatussa löytää taisin, joita Wapahtajamme oli sanonut, ja nyt muistan aiwan hywin löytäneeni myös nimen: ruusu Saaronissa."

Emilia „Kaunihimmat ruusut muistuttakoot meitä Hänestä, jota me rakastamme, ehk'emme ole Häntä nähneet ja joka on kaikkein niitten luoja ja antaja ja joka itse on kaikkein rakkahin. Jos me tunnemme olewamme syntisiä, niin kylläpä Kristus tuleekin sanomattomasti kallihiksi meille, Sillä Hän kuoli waapahtaaksensa syntisiä. Ah, rakkaat pienet ystäwät! antakaamme Hänelle ensi-

nuoruutemme. Hän rakastaa nuoruutta ja kukkanen, annettuna puhkiessansakin, ei ole mikään turha uhri."

Johanna. „Se on sangen suloista tästä puhua, seisoessamme tässä kauniin ruusupensaan luona! Ruusut tulewat nyt minun mielestäni wielä kaunihimmiksi. Nähdessäni taas ruusun, koetan muistella mitä olet siitä sanonut."

Sofia. „Muista silloin myös, Johanna, jos ruusu lakastuukin, pitää se kuitenkin hywän hajunsa. Sentähden ei meidän pidä oleman pahoilla mielin, jos ruusu lakastuu, waikkapa Se olisikin kaunihin koko puutarhassa."

Johanna. „Niin, minä tahdon sen muistaa, sillä tämä ajatus antaa hywän opetuksen."

Emilia. „Jumalan lapset owat kaikki ruusuja ja kuin heidän elämänsä on täällä loppunut, niin elää kuitenkin heidän nöyryytensä, uskonsa ja rakkautensa muisto ja esimerkki, heidän ystäwillensä lohdutukseksi ja kehoitukseksi. — Nuori Timoteus oli ruusu. Sillä hän oli nuoruudessaan oppinut uskomaan ja ymmärtä-

mään Jumalan sanaa. Hän on kuollut ja kuihtunut, mutta hänen esimerkkinsä lewittää wielä aina siunaawaista waikutustansa. Kuningas Josia oli ruusu. Hän kantoi jo lapsena kuninkaallista kruunua ja teki mitä oikein oli Herran edessä. Mutta kaunehin ruusu ei nuori Timoteus, eikä kuningas Josia ollut, waan kuninkamme Jesus. Hän on „Saaronin ruusu", josta Sofia on puhunut ja josta ilolla tahdon weisata:

„Kaunihimman ruusun mä olen löytänyt,
Joka on orjan-tappuroista lähtenyt,
Jesukseni, joka armahinna kaikista
On tahtonut ystäwäks' syntisten kutsuttaa."

Ihana kotoni.

Kodon tiedän ihanaisen
Kaunihin ja kirkkahan,
Kussa joukko autuaitten,
Riemuitseepi ainian.
Siellä Jesus kunniassa

Nähdään julki suuressa,
Pyhät Häntä palwelewat,
Kiittäen kumartelewat.

Sinne saawat kaikki lapset
Kanssa tulla sisähän,
Sekä suuret, pienokaiset,
Olla mieli hywillään;
Weisaamasta myöskin siellä,
Heit'ei yksikään kiellä,
Salemin juur satamassa
Wasta ollaan suojassa.

Tämän ilon lapsillenki,
Jesus walmistanut on
Kastehessa pienillenki
Annettukin autuus on.
Uskokaatte Jesukseen,
Luottakaatte Hänehen,
Taiwahassa ilon sitte
Ikuisen myös peritte!

Tulkaa siis nyt lapset kaikki,
Tykö armaan Jesuksen!
Pysywäisen rauhan ratki
Saatte kautta Kristuksen,

Se ei puutu, raukee koskaan,
Ainian se kestää waan.
Tulkaa luokse ystäwänne,
Hän ei teitä hyljänne!

Täällä kukka lakastuupi,
Ruoho kuiwuu kanssa pois.
Liha kaikki katoaapi
Kuin se ollutkaan ei ois:
Mutta joka Herraan luottaa,
Sit'ei mikään kadota,
Waan hän saapi kanssa Herran
Tulla iloon taiwahan.

Kurpfuscher.

Zum Einmarsch-Lied für Kneipfeste:

Kneipen durchsetzt Tag und Nacht. Stets 10 Pfund.

Kneipen durchsetzt Tag und Nacht: Hilft Sennet.

Herrliche in ihmischte atellanen Kopf. Stets
10 Pfund.

Kneipen durchsetzt Tag und Nacht. Stets 10 Pfund.

Stammer Kapelle Kneipen durchsetzt heute
nächst. Stets 5 Pfund.

Männer in Kammer. Trinken Tag Kneipen Pfalz-
min schimpf, Kolbert M. Kurbestellt.
Stets bis. 10 Pfund.

Preis: 10 Pfennig.

Kaupan:

Luth. Ewankeliumi-yhtiön kustantama:

Lasten lukemisto 1:n wihko. Hinta 10 p:niä.

Lasten lukemisto 2:n wihko: Pikku Samuel, Herralle ja ihmisille otollinen lapsi. Hinta 10 p:niä.

Lasten lukemisto 3:s wihko. Hinta 10 p:niä.

Sananen Lapsille Lasten parhaasta ystäwästä. Hinta 5 p:niä.

Paimen ja Lammas. Dawidin 23:nen psalmin selitys, Tohtori M. Lutherukselta. Hinta sid. 40 p:niä.

Hinta: 10 penniä.